GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

L’anunci. El començament d’un final.

Opinió | 03/04/2011 | 00:46

El PSC cada cop té més semblances amb el Partit Socialista francès posterior a François Mitterrand.

Dijous van dinar, sols a la Moncloa, José Luís Rodríguez Zapatero i Alfredo Pérez Rubalcaba, president i vicepresident primer del govern de l’Estat. El segon, que sempre ha tingut una gran habilitat per seguir els consells del cardenal Mazzarino: “Simula i dissimula”, tenia l’encàrrec de convèncer el president del govern que anunciés de forma imminent la seva retirada de la política i la renúncia a un tercer mandat.

La decisió sobre el quan de l’anunci no estava pressa per Zapatero que s’inclinava per anunciar-la després de les municipals. El que sí tenia decidit Zapatero i anunciat a algunes persones del seu entorn és que no es presentaria a una tercera elecció a la presidència. Rubalcaba arribava al dinar amb algunes dades impactants que l’hi havia preparat el seu aliat en la nova etapa, José Blanco. El partit l’hi volia demostrar a Zapatero que un anunci imminent podia fer recuperar entre tres i quatre punts les expectatives de vot dels candidats a diferents municipis i comunitats autònomes. I en aquest 3-4% hi ha la diferència entre la victòria i la derrota que afecta la trajectòria política de milers de persones en el camp local i autonòmic.

Rubalcaba va sortir del dinar sense una resposta del president. Lleugerament desesperat i enganxat al telèfon mòbil, va començar a mobilitzar als seus aliats en el partit i a directors de diaris per redoblar la pressió. Era un encàrrec del “partit” que ja té criteri propi i interessos discrepants amb els del seu secretari general i alhora president del govern.

Divendres a l’hora del Consell de Ministres, Zapatero continuava amb el seu mutisme. Divendres a la tarda es va tancar per preparar el seu discurs d’anunci de sortida a pronunciar en el Comitè Federal del dissabte dia 2 d’abril. Divendres entre les set i les nou del vespre ho va comunicar a quatre persones: Manuel Chaves, José Blanco, Alfredo Pérez Rubalcaba i Marcelino Iglesias. No ho va comunicar ni ha José Bono ni a Carme Chacón. Als seus interlocutors els hi va demanar silenci absolut. La notícia es va començar a filtrar a la una de la nit pels informatius del canal 24 hores de TVE. Els diaris ja estaven a impremta i no arribaven a temps de canviar les portades. Tots van optar per titulars ambigus. Alguns tenien més informació que altres i alguns ja portaven 48 hores de complicitat per llançar la candidatura de Rubalcaba.

Tots s’han conjurat al PSOE per no obrir la batalla de la successió fins després del 22 de maig però això serà impossible i Rublacaba i Carme Chacón començaran tempteig de les seves possibilitats en la campanya de maig. Cada gest, cada paraula, cada opció dels barons territorials...serà un test de les primàries de juliol. No és una idea intel·ligent anunciar la retirada ara i deixar la designació de nou líder (perquè el lideratge de Zapatero ja és passat) fins a l’estiu. Aleshores, per què aquesta decisió d’última hora? El motiu principal és la pressió interna del partit. El dia que José Blanco va anunciar la supressió del míting de Vistaalegre (plaça de toros talismà dels socialistes) pel 2 d’abril i la “reprogramació” de la campanya per les municipals i autonòmiques el que estava anunciant és que el partit havia decidit prescindir de forma avançada de Zapatero per reduir els danys de les eleccions de maig.

I aquell anunci es produïa després de tancar un pacte de lleialtat entre Rubalcaba, Blanco i tot el

vell felipisme. Com que les notícies corren com la pólvora per un partit irascible pel soroll somort però imparable del desgast de la successió, Carme Chacón va decidir aixecar el dit i explicitar més la seva intenció de ser candidata. Ho va fer dimarts amb una columna tímida i escrita pel corresponsal de defensa en un diari partidari de Rubalcaba, El País. No en tenia prou amb aquella columna. Hi va tornar el dimecres amb una portada gran a La Vanguardia. Segurament, una vegada més, havia disparat abans d'hora i a destemps (en la seva cronologia personal i en els temps de la guerra de successió). Chacón té suports minoritaris però no pas irrellevants.

Té, sobretot, el suport dels desencantats amb Zapatero que el van acompanyar en l'aventura del Congrés del 22 de juliol del 2000 i que es van sentir desplaçats en pocs anys de govern (López-Aguilar, Álvaro Cuesta, Jesús Caldera...). El despit, aquest motor dièsel de les decisions presses a mitja determinació. Chacón també hauria de tenir el suport de tot el PSC, però alguns joves diputats socialistes catalans ben cuidats per Blanco i el seu entorn, ho tindran difícil (una vegada més) a l'hora de navegar en les properes milles d'un mar encrespat. Però ja han navegat en altres aigües confuses.

En el dimarts del primer Ple del mes de març, sopant, un ministre deia als dos diputats que compartíem taula amb ell: "Alfredo es la mejor opción para perder por poco y dirigir el partido desde una oposición fuerte". L'operació per precipitar els fets ja estava en marxa. Ho certificava una altra frase contundent del interlocutor: "Ahora Zapatero debe al partido un gesto creïble i una explicación razonable de su gestión". Contundents demandes: "Zapatero debe al partido...": per tots els que han estat en l'operació, Zapatero és com un parèntesis en la història d'un partit socialdemòcrata més aviat jacobí (que mai hauria coquetejat amb l'Estatut ni amb una negociació vaporosa amb ETA).

A Catalunya, els socialistes també estan animats pel seu congrés d'octubre (al qual arribaran després de l'agitació de les primàries de juliol). Apuntin aquest nom: Pere Navarro, alcalde de Terrassa (no confondre amb el director general de Trànsit). L'opció preferida pels capitans, amb José Zaragoza al capdavant, per primer secretari del partit. ângel Ros queda massa lluny dels llaços profunds dels capitans. Miquel Iceta ja ha aixecat el dit. I els joves també. I els vells dirigents també. Ara seria elegir el primer secretari per després elegir el cartell electoral.El PSC cada cop té més semblances amb el Partit Socialista francès posterior a François Mitterrand. Una confusió llarga entre els vells elefants, els joves renovadors i les promeses de realisme fantàstic a l'estil Segolene Royal.

Autor: Jordi_X
Jordi_X

https://gironanoticies.com/noticia/18282-lanunci-el-comencament-dun-final.htm